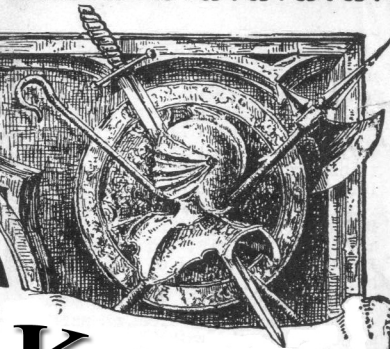
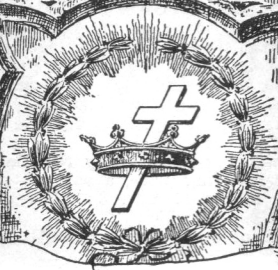
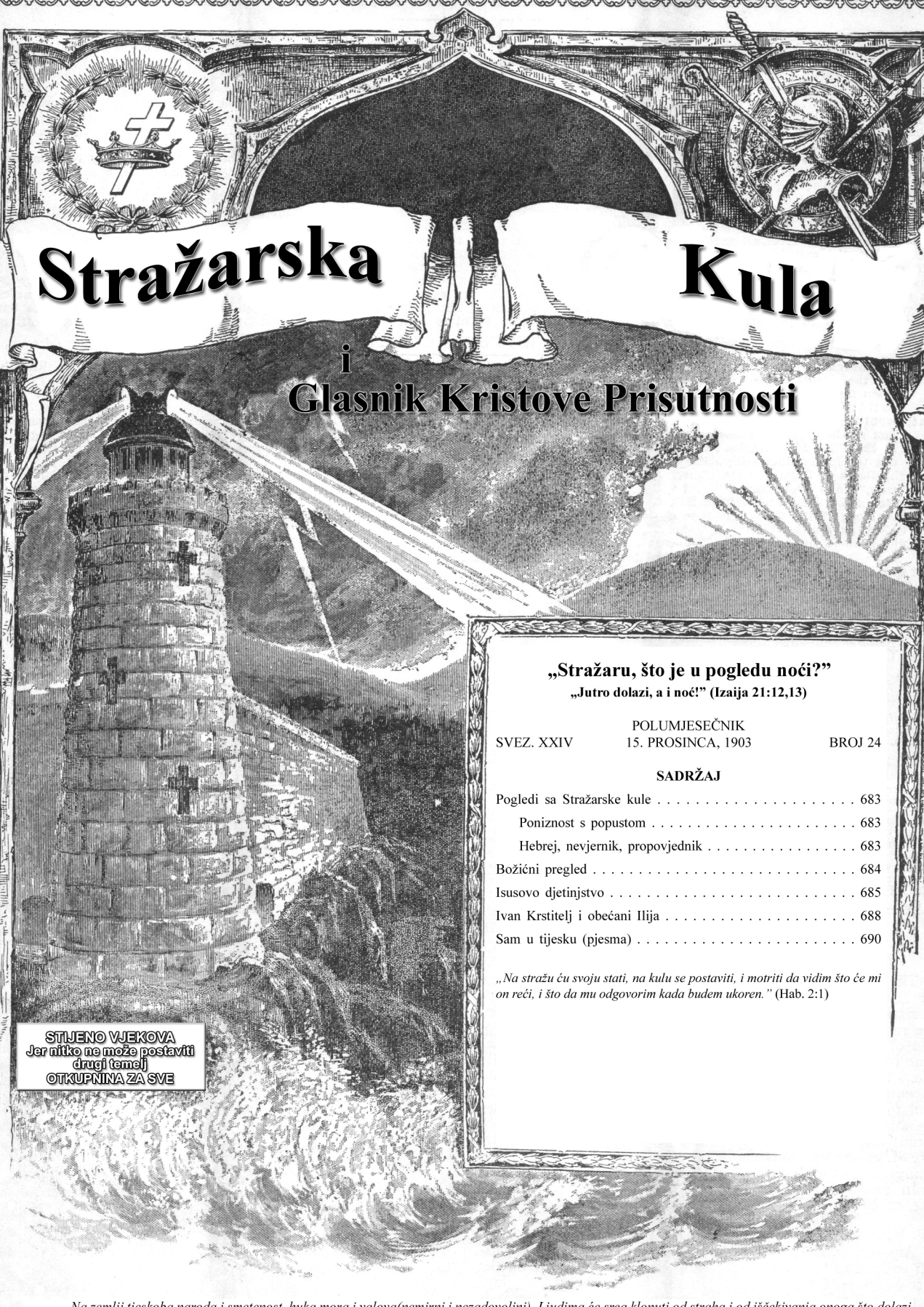
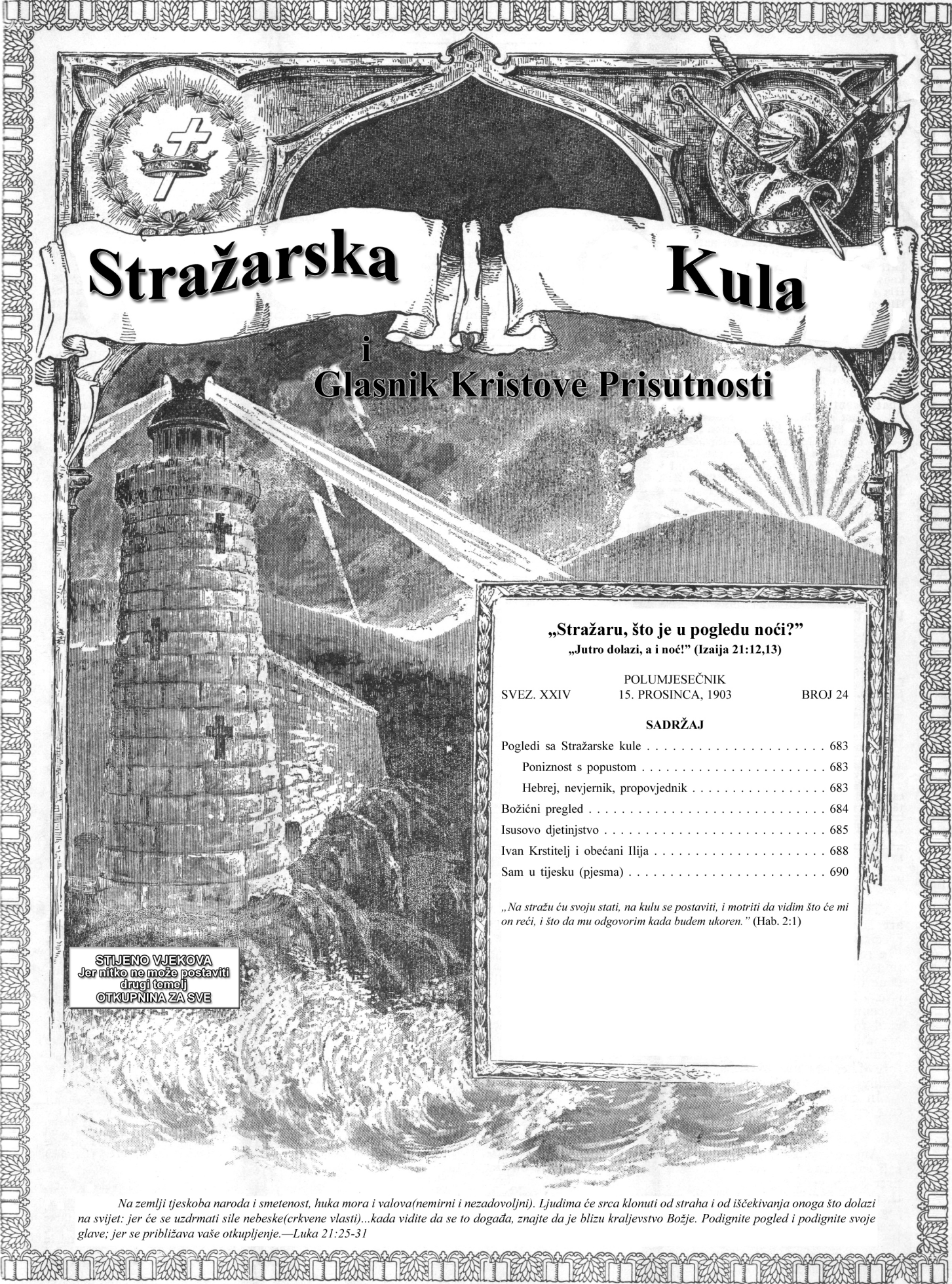

Stražarska

Kula

i
Glasnik Kristove Prisutnosti

„Stražaru, što je u pogledu noći?”

„Jutro dolazi, a i noć!” (Izaija 21:12,13)

SVEZ. XXIV

POLUMJESEČNIK
15. PROSINCA, 1903

BROJ 24

SADRŽAJ

Pogledi sa Stražarske kule	683
Poniznost s popustom	683
Hebrej, nevjernik, propovjednik	683
Božićni pregled	684
Isusovo djetinjstvo	685
Ivan Krstitelj i obećani Ilija	688
Sam u tjesku (pjesma)	690

„Na stražu ću svoju stati, na kulu se postaviti, i motriti da vidim što će mi on reći, i što da mu odgovorim kada budem ukoren.” (Hab. 2:1)

STIJENO VJEKOVA
Jer nitko ne može postaviti
drugi temelj
OTKUPNINA ZA SVE

Na zemlji tjeskoba naroda i smetenost, huka mora i valova(nemirni i nezadovoljni). Ljudima će srca klonuti od straha i od iščekivanja onoga što dolazi na svijet: jer će se uzdrmati sile nebeske(crkvene vlasti)...kada vidite da se to događa, znajte da je blizu kraljevstvo Božje. Podignite pogled i podignite svoje glave: jer se približava vaše otkupljenje.—Luka 21:25-31

OVAJ ČASOPIS I NJEGOV SVETI ZADATAK

Ovaj časopis je jedan od glavnih faktora ili instrumenata u sistemu Biblijske Pouke, ili „Bogoslovnog Proširenja,” koje je sada predstavljeno u svim dijelovima civiliziranog svijeta po WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY, ovlaštenog 1881, „Za Promicanje Kršćanske Spoznaje.” On ne služi samo kao učionica gdje se Istraživači Biblije mogu sastati na studij Božanske Riječi, nego također i kao kanal komunikacije kroz kojeg se do njih može doći sa obavijestima o Kongresima Društva i o dolasku putujućih predstavnika nazvanih „Putujući starješine,” i biti osvježeni sa izvještajima o Kongresima.

Naše „Berejske Pouke” su tematska ponavljanja ili pregledi STUDIJA koje je naše Društvo izdalo, većinom ugodno uređene, i vrlo korisne svima koji bi zaslužili jedini počasni stupanj kojeg Društvo odobrava, naime, *Verbi Dei Minister* (V.D.M.), koji, kada ga se prevede na hrvatski glasi: *Sluga Božanske Riječi*. Naše obrađivanje Međunarodnih Pouka Nedjeljne Škole je posebno za starije Istraživače Biblije i Učitelje. Neki to obilježje smatraju neophodnim.

Ovaj časopis čvrsto brani jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada tako općenito negiran – Otkupljenje kroz dragocjenu krv „Čovjeka Krista Isusa, koji je dao sebe kao *Otkupninu* [odgovarajuću cijenu, zamjenu] za sve.” (1. Pet. 1:19; 1. Tim. 2:6) Gradeći na tom sigurnom temelju sa zlatom, srebrom i dragocjenim kamenjem (1. Kor. 3:11-15; 2. Pet. 1:5-11) Riječi Božje, njegov daljnji zadatak je da „svima rasvijetli što je zajedništvo tajne koja od početka svijeta bijaše skrivena u Bogu...da sada crkvi bude obznanjena mnogovrsna mudrost Božja...koja u drugim naraštajima nije bila obznanjena ljudskim sinovima kao što je sada obznanjena.” (Efež. 3:5-9,10)

Oslobođen je utjecaja bilo koje organizacije, sekte ili ljudskog učenja, dok nastoji sve više i više dovesti svaki svoj izričaj u što potpuniju podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Svetom Pismu. Prema tome časopis je slobodan objaviti odvažno sve ono što je Gospodin rekao – u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je data da to razumijemo. Naš stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer mi znamo što tvrdimo, koračajući sa bezuvjetnom vjerom po sigurnim Božjim obećanjima. Povjerali smo mu pouzdanje, da bude korišten jedino u Njegovoj službi; otud naše odluke u odnosu na ono što se može i što se možda neće pojaviti na njegovim stranicama da to mora biti u skladu s našom prosudbom onoga što je Njemu ugodno, učenjem Njegove Riječi, za izgrađivanje Njegovog naroda u milosti i spoznaji. I mi ne samo da pozivamo nego mi potičemo naše čitatelje da si dokažu sve izjave iz časopisa s nepogrešivom Riječju na koju se stalno ukazuje, kako bi se olakšalo takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči:

DA JE CRKVA „HRAM” ŽIVOG BOGA – njegova „građevina,” čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba – otkad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen” ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu. – 1 Kor.3:16, 17; Ef. 2:20-22; 1 Moj. 28:14; Gal.3:29

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja”, „izabranog i dragocjenog” bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrснуće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija. – Otkr. 15:5-8

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve” i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet” u određeno vrijeme. – Hebr. 2:9; Ivan 1:9; 1 Tim. 2:5,6

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest”, biti „sudionikom božanske prirode”, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici. – 1 Ivan 3:2; Ivan 17:24; Rim.8:17; 2 Pet.1:4

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu. – Ef. 4:12; Mat. 24:14; Otkr. 1:6; 20:6

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni spoznajom i svim drugim – vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve – dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni. – Djela 3:19-23; Iza. 35

Pogledi sa Stražarske kule

PONIZNOST S POPUSTOM KOD KLERA

Što glasnije čovjek hvali samoga sebe i što više dominira nad drugima, to ga se više poštuje. To je danas istina u svim vjerskim krugovima među „klerom“. Tako je bilo i u Pavlovo vrijeme. On je to istaknuo Korinćanima, u biti rekavši: Što vas vjerski učitelj više tlači i što više od vas zahtijeva novca i poštovanja, to ćete ga više cijeliti (2. Kor. 11:20). Čini se da je to još uvijek trend pale ljudske prirode. To se očituje u svakoj crkvenoj organizaciji osim u onoj pravoj, u kojoj se jedino krotkost, blagost i strpljenje prepoznaju kao pravi ukrasi Kristovih predstavnika.

Kao ekstremna primjer, zapazite sljedeći proglas Johna Alexandera Dowieja upućen njegovim zaludenim sljedbenicima, preuzet iz njegove vlastite publikacije:

„Došlo je vrijeme kada svijet više neće zarađivati novac na ulaganjima u Sion, jer Sion sada može profitabilnije ulagati u sionske industrije, kroz vlastite sionske financijske institucije. Stoga vas pitam, jeste li lojalni Sionu kada podržavate svjetovne institucije izvana, dok Sion treba vaše resurse i vašu snagu, i može ih koristiti na Božju slavu te za vaše sve veće blagostanje? Kažem vam, i poručujem Sionu posvuda, da ćete morati u potpunosti priznati veliku činjenicu da sam bio u pravu i da sam samo ispunjavao svoju Bogom danu i jasnu dužnost kada sam 21. rujna izdao Zapovijed. Nakon što je ostavljeno dovoljno vremena za molitveno razmatranje te Zapovijedi, od svakog muškarca ili žene diljem svijeta koji kaže: 'Neću poslušati', traži se da pošalje svoju ostavku. Ako ne želite poslušati, tada ću znati da ste izvan Siona. Moja odgovornost kao vašeg vođe, pod Bogom, prestat će, jer ćete si pronaći drugog vođu ili postati 'zvijezda lualica'. (...) Ne želim vas u Sionu. Vi ste prokletstvo za Sion i što prije odete, to će Sionu biti bolje.”

HEBREJ, NEVJERNIK, PROPOVJEDNIK

Felix Adler, rabin i doktor teologije, govorio je Njujorčanima o molitvi. Rekao je:

„Molitva također daje oduška tom instinktu u ljudskom srcu da štuje Boga. Ali ni ovdje, u vezi sa štovanjem, ne mogu se složiti s vrstom štovanja koje je danas toliko prisutno – onim koje karakterizira položaj u molitvi, odnosno klečanje. Kada zajednica padne na koljena, ja se povlačim. Smatram to odbojnim cijelom svojom prirodi.

„Kaže se da molitva ima učinak postavljanja božanskog uzora pred nas. Ali ideja Boga, kada se pojavi u umu, ispunjava ga nekom vrstom maglovite svjetlosti, no ne predstavlja jasne obrise uzora.

„Mislim da su ljudi zapravo bolji i prikladniji primjeri za ponašanje i da nam bolje služe kao uzori

nego božanstvo – ljudi, primjerice, kao što su Sokrat, Brut i Lincoln. Oni pružaju određene uzore, a ne tek nejasan pojam savršenstva; oni nam čine dobro. Neka nam oni budu moralni heroji, ljudski uzori.”

Primijetite kako evolucionisti brzo postaju isprazni. Hvaleći se svojom poniznošću u priznavanju protoplazme, meduza i majmuna za svoje pretke, ponose se time što su postigli tako visoko dostojanstvo da ih užasava vidjeti druge kako se klanjaju Onome koga priznaju za svog Stvoritelja.

Što se tiče Adlerove sklonosti ljudskom, a ne božanskom uzoru, sjetimo se da on odbacuje i onaj ljudski uzor koji je pružio Jehova – „čovjeka Krista Isusa”. Sjetimo se, također, da užasne „nauke demoni”, koje je promicao Sotona (kroz poganske, židovske i kršćanske „doktrine teologije”), toliko iskrivljuju Božji plan i karakter, da u usporedbi s tim bilo koji donekle pristojan čovjek postaje „uzor” pravde.

Hvala Bogu što će Sotona uskoro biti „vezan”, da više ne obmanjuje narode. Tada će se otvoriti oči Felixa Adlera, kao i sve druge slijepe oči, pa će vidjeti slavni karakter velikog Stvoritelja. Tada će Felix Adler i svi drugi kleknuti, kao što je i pisano: „Meni će se svako koljeno pokloniti.” Ako se pokloni voljno i s obožavanjem, tada će moći ići „Putem svetosti” do vječnog života, pod vodstvom divnih učitelja Milenija. Ako li odbije pokloniti svoje srce, on i svi takvi „propast” će u Drugoj smrti.

VELEČASNI DR. DIX UPOZORAVA POHLEPNE BOGATAŠE

S propovjedaonice najbogatije crkve u Americi, dr. Dix održao je propovijed za Dan zahvalnosti, iz koje izdvajamo sljedeći odlomak:

„Račun između Boga i čovjeka još je uvijek otvoren, naš dug prema Njemu još nije plaćen. Istina, postoji dovoljno povoda za prinošenje žrtve zahvalnice Svemogućem Bogu.

Mir je unutar naših granica. Užasna noćna mora prošle zime, izazvana štrajkom rudara, više ne uzrokuje bolesne glave ni klonula srca. Duh anarhije više ne vrši ubojstva na visokim položajima. Država je sigurna od stranih napada i domaćeg nezadovoljstva. Na ovim i bezbrojnim drugim primjerima Božje milosti i dobrote zahvaljujemo.”

Zatim je ovaj rječiti propovjednik prikazao i drugu stranu slike te iznenadio svoje slušatelje sljedećim riječima:

„Ipak, padaju sjene, a pod njima svojoj zahvalnosti dodajemo usrdne molitve. Što baca neke od tih sjena? Klasne podjele. Drskost bogatstva i gnjevno nezadovoljstvo siromašnih, porast raskalašenog života, zloupotreba novca i njegovo nepromišljeno rasipanje

na užitke i oholost; obrazovanje bez religije; stalno raspadanje domova zbog razvoda i ponovnog sklapanja braka; pojava velikih sustava vjerskih prijevara i njihov uspjeh u pridobivanju obraćenika; duh kockanja na svakom mjestu gdje ga se može prakticirati.

„Tu su i hladnokrvni napadi na privatno vlasništvo od strane onih koji napadaju korporacije i tjeraju ih u bankrot kako bi se sami obogatili; zatim nesigurnost života zbog nepoštivanja zakona i slobode ubojica, bili oni zdravorazumski ili ludi, da provode svoju volju nad nevinim žrtvama; tu je i stalni pad ženstvenosti od njezinih starih ideala te njezino propadanje kroz oponašanje muških manira i zadiranje u mušku sferu. To su neke od stvari koje bacaju sjenu na naše doba. Nitko ne vidi kako će se to zaustaviti, i nitko tko sve to promatra s kršćanskog stajališta ne može sumnjati da će, ako se to ne zaustavi, žetva biti neopisivo strašna.”

VIŠI KRITIČARI PROTURJEČE JEDNI DRUGIMA

Velečasni Sheraton s koledža Wycliffe u Kanadi nedavno je, u obrani Petoknjižja, izjavio:

„Jedan od dobrih razloga za odbacivanje radikalne teorije viših kritičara jest taj što su njihove kritike od samog početka bile ništa drugo nego niz spekulacija, pri čemu je svaka proturječila onim prethodnima. U početku je iznesen neosnovan prigovor da Mojsije nije mogao napisati Petoknjižje zbog nepismenosti doba u kojem je živio. Međutim, otkrića u biblijskim

zemljama jasno pokazuju da je u drevnom Egiptu postojala prava manija za pisanjem i vođenjem zapisa, te da su se pločice koristile i korespondencija odvijala u Kanaanu i prije Izlaska. Štoviše, nedavna istraživanja pokazuju da je sveti pisac imao tako točno znanje o geografiji, umjetnosti te društvenim i vjerskim običajima Egipta, da nitko osim očevdca ne bi mogao tako precizno opisati te prilike. Nitko tko bi živio u nekom kasnijem dobu ne bi mogao te činjenice izvući iz vlastite mašte.

„Kasnije, 1866. godine, prigovoreno je da je zakonik u središnjim knjigama sastavljen tek nakon babilonskog izgnanstva, iako je to bio dio koji su kritičari dotad smatrali najstarijim. Među njima se nije pokazala nikakva jednoglasnost. Također se prigovaralo raznolikosti stila koja se pojavljuje u Ponovljenom zakonu, a procesom vivisekcije, autorstvo nad trideset i šest redaka u toj knjizi pripisano je čak trideset i dvojici različitih autora. Gotovo sva velika književna djela napadnuta su na sličan i jednako (ne)uvjerljiv način. Homerovo autorstvo Ilijade i Cezarovo pisanje Komentara godinama su se osporavali zbog raznolikosti stila. Sir Walter Besant, koji je dovršio roman koji je započeo njegov preminuli prijatelj, rekao je da nitko nikada nije točno ukazao na mjesto gdje je on preuzeo pisanje. Kritičari su bili zlonamjerni i preuveličavali su razlike, a rezultat njihovih neumornih analiza na kraju je bio besplodan, zamoran i odbojan.” – *Toronto News*.

BOŽIĆNI PREGLED

— LEKCIJA ZA ČITANJE, PSALAM 103. – 27. PROSINCA —

Lekcije iz posljednjeg tromjesečja, koje se bave Saulom, Davidom i Salomonom, još su nam svježije u sjećanju. Saulove velike, ali propuštene prilike ostavile su na nas dojam da i mi imamo velike prilike te da moramo biti na oprezu kako ih ne bismo prokockali. Saulove prilike bile su zemaljske, povezane sa zemaljskim kraljevstvom; naše se odnose na vječno i slavno Kraljevstvo. Njegova pogreška bila je u tome što nije potpuno predao svoje srce Gospodinu. Umjesto toga, pokušao je služiti Gospodinu, ali i zadržati vlastitu volju. Uvid u veličinu njegove pogreške podsjeća nas na važnost potpunog i cjelovitog posvećenja te na to da, uz Gospodinovu pomoć, vjerno ispunjavamo odredbe tog posvećenja.

U Davidu, Saulovu nasljedniku, imamo čovjeka po Božjem srcu – ne u svim aspektima njegova života, već u pogledu njegova srca, njegovih namjera, njegove svetosti volje i nauma. Spoznaja o tome što je Bog cijenio u Davidu pomaže nam bolje razumjeti što On cijeni u svima onima koji Mu žele ugoditi. Ne da bismo se mogli nadati da ćemo sami po sebi ugoditi Bogu – ali prihvativši Njegovu milost u svojim srcima,

došavši pod plašt pripisane pravednosti Otkupitelja i shvativši da smo prihvaćeni u Ljubljenome, tada želja naših srca mora biti da u mislima, riječima i djelima što više dostignemo božanski standard. Čineći tako, svoj poziv i izbor činimo sigurnim, jer Gospodin traži samo one koji ga štiju u duhu i istini. On nas prihvaća pod Kristovom zaslugom jer smo izjavili da želimo biti poput Krista i ispunjavati Očevu volju. Naše prihvaćanje ima za cilj da nam se pruži prilika pokazati istinitost naših tvrdnji – da ispunimo savez samožrtvovanja u poslušnosti načelima pravednosti. Neuspjesi će s vremena na vrijeme sigurno obilježiti naše najbolje napore, ali jednako sigurno kao što pripadamo Davidovoj klasi, koju Gospodin ljubi, naši će nam neuspjesi uzrokovati žaljenje i bol, te nas voditi Gospodinu da molimo za Njegov oprost u ime i zasluge Onoga koji nas je volio i otkupio svojom dragocjenom krvlju.

Davidove borbe s Gospodinovim neprijateljima te neprijateljima Kraljevstva i Zakona koje je Gospodin uspostavio u Izraelu, nastavljale su se kroz cijelu njegovu karijeru. One vrlo prikladno predočavaju

borbu koju svi Gospodinovi ljubljani moraju vjerno izdržati ako žele ostati u Njegovoj naklonosti. Odanost načelima božanske vladavine od najveće je važnosti; kraljevski stijeg mora biti visoko podignut; naši životi moraju biti položeni i dani u obranu božanskog karaktera i učenja ako želimo biti dostojni Kraljevstva slave, te ako želimo pripadati ljubljenoj Davidovoj kući, za koju je Gospodin obećao da će biti uspostavljena zauvijek – Kristovoj kući, kući sinova.

Pregledavajući Salomonovu mirnu vladavinu, primjećujemo kako su njezine početne godine bile predlika blagoslova podnevnog razdoblja Milenijskog Kraljevstva. Salomonova slava, mudrost i bogatstvo bili su tek sitnice u usporedbi s mudrošću, čašću i bogatstvom koje je Bog obećao onima koji ga vole. Što se tiče vjernih pobjednika, sjećamo se da je rečeno kako će oni spoznati kao što su i sami od Boga spoznati, te da će dijeliti slavu, čast i besmrtnost svoje slavne Glave i Učitelja.

Sjećamo se također predodžbenog hrama i njegove izgradnje od materijala prethodno pripremljenih tijekom levitske vladavine, i kako je to predočavalo našu pripremu kao živog kamenja za slavni hram budućnosti, u kojem će Bog svoju prisutnost učiniti poznatom svim obiteljima na Zemlji radi njihova blagoslova i uzdizanja, te za radost svih onih koji će pozitivno odgovoriti na blagoslovljene utjecaje Milenijskog Kraljevstva. Misao o pripremi tog kamenja pruža nam mnogo utjehe i radosti usred kušnji i poteškoća ovog sadašnjeg vremena, jer shvaćamo da one za nas i u nama pripremaju daleko veću i vječnu težinu slave koja će biti naša ako ostanemo vjerni kada budemo okupljeni u slavi kao duhovni hram Gospodnji.

Ovaj je pregled možda jednako prikladna lekcija za posljednju nedjelju u godini kao i bilo koja druga, posebno kada se sjetimo da sve te slave, blagoslovi i privilegije pripadaju nama zbog velikog otkupiteljskog djela koje je ostvario Onaj čiji se početak djela slavi na Božić. Iako se ne možemo složiti da je ovo pravi dan za slavljenje rođenja našeg dragog Otkupitelja, već moramo inzistirati na tome da je to bilo oko prvog listopada, ipak, budući da On nije izrazio želju da slavimo Njegov rodendan, sasvim je nebitno na koji se dan taj događaj – od tako velike važnosti za sve – slavi. Na ovaj dan, koji se tako općenito slavi, prikladno je da se pridružimo svima čija su srca u stavu ljubavi i zahvalnosti prema Bogu i prema Spasitelju.

Navika međusobnog darivanja malim znakovima pažnje u ovo doba godine čini nam se posebno prikladnom. Bog je veliki darivatelj svakog dobrog i savršenog dara. On neprestano daje, a mi neprestano od Njega primamo; no, među svim Njegovim darovima, najvažniji za nas jest dar Njegovog Sina da bude naš Otkupitelj. Stoga, zahvaljujući Gospodinu za taj veliki dar i za veliki plan kojemu je On središte, prikladno je da u svojim srcima njegujemo duh velikodušnosti i darežljivosti, te da dopustimo da se taj duh – u skladu s našim uvjetima i okolnostima – do određene mjere i izrazi prema onima s kojima smo u kontaktu, a posebno prema članovima naših vlastitih kućanstava. Preporučujemo da svaki mali dar u ovoj prigodi, koliko god je to moguće, predstavlja ili bude popraćen nekom malom uspoménom na taj Veliki dar – nečim što će primatelja podsjetiti na činjenicu da se veliki Božji dar nalazi u Kristu i da to treba biti u mislima svih onih koji u ovo blagdansko doba daju ili primaju sitne darove.

ISUSOVO DJETINJSTVO

— LUKA 2:40-52. – 3. SIJEČNJA —

Za prvih šest mjeseci nove godine, Međunarodne lekcije ponovno se vraćaju na Novi zavjet, prikladno počevši s Isusovim djetinjstvom.

Što više o tome razmišljamo, čini se sve čudesnijim to što evanđeoski zapisi bilježe toliko pojedinosti o službi našeg dragog Otkupitelja – o Njegovim čudesima, učenjima itd. – a da se nikada ne spuštaju na raspravu o uobičajenim svakodnevnim događajima, niti o Gospodinovim izrekama ili djelima koja nisu izravno povezana s Njegovom službom. Ovo je jedan od najsnažnijih unutarnjih dokaza da su te knjige napisane pod božanskim nadzorom. Naše iskustvo s ljudskim spisima iz svih razdoblja uvjerava nas da bi bilo gotovo nemoguće da četiri čovjeka napišu biografije jedne osobe, kao što su to ova četiri Evanđelja, a da pritom ne ulaze u društvene značajke i sporedne događaje. Gospodinova se majka jedva

spominje, i to samo tamo gdje je njezin život usko povezan s Isusovim. Njezin suprug Josip vjerojatno je već bio mrtav u vrijeme kada je Gospodinova služba započela, no ni ta se činjenica nigdje ne spominje.

O životu našeg Gospodina prije Njegova posvećenja u dobi od trideset godina jedva da znamo išta. Četiri nam Evanđelja samo skreću pažnju na Njegovo čudesno rođenje, na Herodovu ljubomornu srdžbu i bijeg djeteta prije pokolja nevinih, zatim na mali događaj iz naše lekcije koji se zbija u Njegovoj dvanaestoj godini, te na izjavu da je napredovao u mudrosti, rastu i milosti kod Boga i ljudi. Kako je kratak taj zapis, a koliko je samo sugestivan! Ne bi bilo u duhu Evanđelja objašnjavati detalje Njegova života dok je bio dječak, mladić itd. Možda bi, doista, zadovoljilo znatiželju nekih da nam je rečeno je li bio poljoprivrednik, ribar ili stolar, o čemu su ljudi često

skloni raspravljati. No, nesumnjivo je Gospodinov put u vezi s ovim pitanjem bio bolji. Zbog sažetosti skice Njegova zemaljskog života i interesa, naši su umovi više usmjereni na važne značajke Gospodinova djela.

Važno nam je znati ono što je jednostavno navedeno: naime, da je On bio početak Božjeg stvaranja – prvorodenac svakog stvorenja; da je u svom predljudskom stanju imao slavu s Ocem prije nego što je svijet postojao, te da je bio Očev instrument u stvaranju anđela, poglavarstava, vlasti i ljudi – svega stvorenoga (Ivan 1). Također su nam dani potrebni podaci o prijenosu ovog velikog duhovnog bića u zemaljske, ljudske uvjete: da bi mogao postati čovjekom i otkupiti čovjeka – svijet; da bi mogao biti rođen pod Zakonom i tako otkupiti one koji su bili pod Zakonom – Židove. Od srca zahvaljujmo Bogu za jednostavnost ovog izvještaja i za činjenicu da nijedan detalj potreban za našu utjehu, mir i radost nije izostavljen, te da se nijednom nepotrebnom detalju, koji se odnosi isključivo na zemaljske stvari, nije dopustilo da se uvuče i na bilo koji način zamagli slavni zapis o velikoj ljubavi kojom nas je Otac ljubio i o velikom otkupljenju koje je time postignuto.

Dolazeći sada k našoj konkretnoj lekciji, vidimo da je dječaku Isusu, premda je čudesno začet – ne voljom tijela niti voljom muža, već Duhom Svetim – bilo dopušteno da raste na uobičajen način. Postupno je jačao fizički i mentalno, ispunjavajući se sve više mudrošću i dajući dokaze da je Božja naklonost bila na Njemu. Vrlo je vjerojatno da je Josip, Njegov poočim, bio stolar, pa bi, u tom slučaju, dječak Isus nesumnjivo, poput ostalih dječaka, imao više ili manje veze sa stolarskom radionicom, alatima itd. Neki su se pitali zašto naš Gospodin u svojim učenjima ili usporedbama nikada nije spomenuo stolarske alate ili rad, i to su isticali kao prigovor mišljenju da je odrastao u doticaju s takvim poslom i alatima. Koliko možemo vidjeti, to uopće nije bitno. Naš Gospodin nije se obraćao klasama, već masama; i vrlo je vjerojatno da većina ljudi u to vrijeme nije znala mnogo o stolarskom zanatu ili alatima, čak i manje nego u naše vrijeme. Stoga ne bi bilo ni potrebno ni prikladno da naš Gospodin kao slike i usporedbe koristi ono što nije bilo zajedničko iskustvu svih ili gotovo svih Njegovih slušatelja.

U 41. retku, Josip se očito spominje kao jedan od Njegovih roditelja. To, međutim, nije u suprotnosti s prethodnim izjavama istog pisca koje govore da je Isus začet ne od Josipa, već od Duha Svetoga (Luka 1:30-35). I danas smatramo sasvim prikladnim da bilo koje dijete o svom poočimu ili očuhu govori kao o ocu, bez iznošenja pojedinosti o samom odnosu. Isto bi tako bilo prikladno da prijatelji govore o oba roditelja kao o djetetovim roditeljima, kao što je slučaj u retku koji razmatramo te u prethodnim recima (redak 27).

Pripovijest potom preskače dvanaest godina Isusova zemaljskog života kako bi ispričala događaj o Njegovu zadržavanju u Hramu, nakon što je s roditeljima bio na blagdanu Pashe. Pobožni Židovi iz svih dijelova zemlje, prema uputama Zakona, odlazili su u Jeruzalem na ove blagdane, te je bilo sasvim prirodno da su bliski rođaci putovali zajedno. Tako se dogodilo da je u velikoj povorci koja se nakon praznika vraćala iz Jeruzalema prošao cijeli dan prije nego što su oni koji su trebali paziti na dječaka Isusa primijetili da ga nema. Iako ih je anđeo Gabriel upozorio da će Isus u svoje vrijeme biti uvelike počašćen od Boga i da je Njegovo rođenje bilo drugačije od rođenja ostalih članova ljudske obitelji, ni Marija ni Josip očito nisu u potpunosti shvatili veličinu Onoga koga su nazivali svojim sinom Isusom. Proročanstva koja su govorila o Njemu, kao i sva drevna proročanstva, bila su više ili manje nejasna i nisu se mogla razumjeti bez pomoći Duha Svetoga, koji tada još nije bio dan. Ipak, rečeno nam je da je Njegova majka Marija sve te događaje čuvala u svom srcu, pitajući se kakav će biti njihov ishod – i, možemo biti sigurni, ni sanjala nije koliko će njezin Sin na kraju postati velik prema božanskom planu.

Priča o dvanaestogodišnjem dječaku koji među učiteljima Zakona raspravlja o raznim praslukama Zakona i njihovu mogućem značenju, te o tome što bi trebali biti njihovi antitipovi, pruža nam vrlo zanimljivu sliku, posebno kada se sjetimo da je onaj koji je postavljao pitanja bio upravo Onaj koji će u konačnici kroz vlastito iskustvo dati točne odgovore na ta pitanja. Ne smijemo pretpostaviti da je ovaj prerano sazreli dječak od dvanaest godina bio pretjerano hrabar ili nametljiv; niti smijemo pretpostaviti da je pokušavao podučavati učitelje Zakona. On tada još nije bio pomazan za propovijedanje, pa stoga još nije bio ni kvalificiran za to. Pripovijest kaže da su ga našli kako sluša učitelje i postavlja im pitanja, a ne kako ih pokušava podučavati. Ovdje se krije dobra sugestija – posebno za one kojima, zbog spola ili nedovoljnih godina, nije dopušteno podučavati: naime, čak i dijete može postavljati pitanja, i upravo postavljanjem pitanja može potaknuti čudesne i snažne odgovore.

Možemo razumno pretpostaviti da je Isus prethodno, po uzoru na židovske dječake, prisustvovao bogoslužju u sinagogi u svom rodnom mjestu, gdje je slušao kako se iz subote u subotu čitaju Zakon i proroci (Sveto pismo Starog zavjeta). Budući da je imao savršeno pamćenje i aktivan um, jer nije bio okaljan grijehom ni padom, razna pitanja Zakona i izjave proroka zacijelo su ga jako zanimala – posebno otkad je shvatio da je napustio Oca i došao na svijet kako bi izvršio otkupiteljsko djelo.

Učitelji Zakona nesumnjivo su uvidjeli da im nikada nitko nije postavljao tako oštromna pitanja u vezi sa Zakonom i prorocima, čak ni najmudriji ljudi njihova

vremena, pa su sasvim sigurno uočili preranu zrelost ovog dječaka. Dok je postavljao pitanja koja su jasno pokazivala da su neka od njihovih tumačenja bila pogrešna i nedosljedna, oni su pak smatrali da im nije ispod časti i sami zasipati dječaka pitanjima. Zacijelo su mislili da će ga, nakon što su ih Njegova pitanja zbunila, njihova pitanja isto tako zbuniti. No, prema 47. retku, umjesto zbunjenosti, dobili su odgovore koji su ih potpuno zadivili. Ipak, moramo se sjetiti da naš Gospodin Isus u to vrijeme nije mogao sam razumjeti potpuno značenje sjena Zakona i proročanstava – barem ne sve dok nije bio pomazan Duhom Svetim (1. Kor 2:14). Ovaj mali detalj pruža nam naznaku o umnim sposobnostima kakve bi imao jedan savršeni dječak. Daje nam i naslutiti što možemo očekivati od drevnih pravednika kada budu uskrsnuti u ljudsko savršenstvo, kao i što možemo očekivati od savršenstva Crkve u slavnom stanju obećanom u Prvom uskrsnuću.

Bilo je sasvim prirodno da ga je Njegova majka, nakon što su ga tražili četiri dana, donekle ukorila. Sudeći po jednostavnosti Isusova odgovora, moramo pretpostaviti da je bio toliko zaokupljen prilikama i proučavanjem da je vrijeme prošlo, a da On nije ni shvatio nevolje i neugodnosti koje je time uzrokovao drugima.

„Zar niste znali da moram biti u kući Oca svoga?” – te su riječi morale zvučati prilično čudno, čak i od tako izvanrednog dječaka. Njegovi roditelji nisu u potpunosti razumjeli njihovo značenje, ali Marija ih je pohranila u srce, zajedno s ostalim neobičnim stvarima, nadajući se da će jednoga dana vidjeti nešto što će te riječi u potpunosti opravdati – što je kasnije i doživjela. Nakon što je izrazio želju da bude angažiran u misiji svog nebeskog Oca, proučavajući Njegovu Riječ i učenja, a shvativši da Njegovi osjećaji nisu shvaćeni i da je, zapravo, još uvijek dužan biti podložan svojim roditeljima, Isus više nije rekao ništa. Mirno je otišao s njima u Nazaret i vjerojatno se vratio svom uobičajenom zanimanju.

Naš Gospodin nije mogao započeti svoju službu jer je bio pod Zakonom, vezan svakim njegovim ograničenjem. Međutim, primjećujemo Njegovu spremnost da se uključi u posao nebeskog Oca u najranijem mogućem trenutku, kao što čitamo: „Kad je Isus započeo svoje djelo, imao je oko trideset godina. Tada je došao na Jordan da se krsti.” Mi koji nismo pod ograničenjima Saveza Zakona, već smo pod milošću, nismo toliko vremenski ograničeni u pogledu trenutka kada svoja tijela možemo prikazati kao žive žrtve na Gospodnjem oltaru za Njegovu službu. Stoga se trebamo radovati ako već u ranoj dobi možemo

svoja srca i sve što imamo predati Onome koji nas je ljubio i otkupio svojom dragocjenom krvlju.

Nije dijete iz Betlehema ono koje je trebalo blagosloviti svijet, niti dječak iz Nazareta, niti mladić iz Kafarnauma; to je trebao biti odrastao, zreo čovjek, čija bi žrtva nadoknadila Adamov grijeh, otkupila njega i njegovo potomstvo, te zadovoljila zahtjeve božanske pravde protiv osuđene rase. Dakle, dok nas zanima sve u vezi s božanskim karakterom i planom – dok nas zanima kako je Isus rastao u mudrosti i rastu približavajući se zrelosti u tridesetoj godini, i dok nas zanima Njegovo čudesno rođenje – naš bi glavni interes u svemu tome trebao biti da te stvari učvrste našu vjeru u Njega kao čovjeka Krista Isusa. Da je bio svet, bezazlen, neokaljan i odvojen od grešnika, te stoga sposoban prinijeti žrtvu pomirenja – položiti svoj vlastiti život kao otkupninu, kao odgovarajuću cijenu za Adamov život, a time i za život cijele Adamove rase koja je u vrijeme njegova prijestupa bila u njegovim bedrima, čime je postala dionikom njegove osude.

Stoga je dobro da se manje bavimo Isusovim rođenjem i djetinjstvom, a sve se više trudimo shvatiti dragocjene teme koje nam Evanđelje stavlja pred oči, među kojima je križ središnja točka od najvećeg interesa. Slično gledamo i na sve Gospodinove sljedbenike – ne po tijelu, nego po Duhu. Istina, drago nam je čuti za neke da su, čak i prije svog posvećenja i krštenja Duhom, bili plemeniti, kreposni i besprijekorni, kao što osjećamo određenu žalost kada čujemo za neke koji su imali suprotne sklonosti. Ipak, naš je interes prvenstveno usredotočen na činjenicu da su se okrenuli od grijeha, postali Gospodinovi sljedbenici i da su začeti od Njegovog svetog Duha. U tome se radujemo. Tako i jedni druge poznajemo po Duhu kao Nova Stvorenja u Gospodinu, te na taj način poznajemo i našeg Gospodina kao Novo Stvorenje. Kao što apostol napominje: „Zato mi od sada nikoga ne poznajemo po tijelu; pa ako smo i poznavali Krista po tijelu, sada ga više tako ne poznajemo.” Naš je poseban interes usmjeren na našeg Gospodina od trenutka Njegovog pomazanja Duhom pa do dovršetka Njegova djela, tri i pol godine kasnije na križu, kada je povikao: „Dovršeno je!” Naš se interes nastavlja i nakon te točke, u uskrsnuću našeg Gospodina iz mrtvih te u dokazima koji su nam time dani: da je začeo Duhom pri Njegovom krštenju postalo rođenje od Duha pri Njegovom uskrsnuću, čime je postao prvorodenac iz mrtvih, rođen od Duha u duhovne uvjete. Stoga je naša nada da ćemo slijediti Njegove stope i tako ostvariti obećanje da ćemo, ako trpimo s Njim, zajedno s Njim biti i proslavljeni, te da ćemo s Njim dijeliti Njegovo Kraljevstvo i Njegovu prirodu u slavi.

IVAN KRSTITELJ I OBEĆANI ILIJA

— MATEJ 3:1-12. – 10. SIJEČNJA. —

Ključni redak: – „Pokajte se, jer se približilo kraljevstvo nebesko.”

U prva tri retka naše lekcije sažeta je misija i djelo Ivana, rođaka našeg Gospodina, o kojemu je Gospodin rekao: „Zaista vam kažem, nije se pojavio veći prorok od Ivana Krstitelja, a ipak vam kažem da je najmanji u kraljevstvu nebeskom veći od njega.” Ivanova misija bila je najaviti to Kraljevstvo, ali nije imao privilegij postati njegovim članom. On je bio Mladoženjin prijatelj, kako je to i sam rekao. Čuo je Njegov glas kako razgovara s budućom Nevjestom i radovao se kao Njegov prijatelj, ali ne kao član klase Zaručnice – Nevjeste, Crkve ovog duhovnog razdoblja, u kojoj i onaj najmanji uživa višu privilegiju i položaj nego ovaj plemeniti prorok; jer oni su bili pozvani, a on za to nije bio pozvan.

Ivan je od rođenja bio posebno pripreman da bude Gospodnji sluga u ulozi koju je ispunjavao. Kad je dosegnuo zrelu dob, potpuno posvećen, odmah je započeo sa službom. Bio je šest mjeseci stariji od našeg Gospodina te je stoga i svoju službu započeo točno toliko ranije. Odbacujući zemaljske udobnosti, živio je od najjednostavnije hrane i nosio je samo odjeću od devine dlake s kožnim pojasom oko bokova. Njegovo cjelokupno vrijeme i pažnja tako su bili slobodni za misiju koja je bila pred njim.

Ne zagovaramo da svi Gospodnji ljudi moraju slijediti primjer Ivana Krstitelja u pogledu hrane i odjeće, ali vjerujemo da se iz njegovog načina života može izvući dobra lekcija o jednostavnosti, posvećenju i revnosti. Vjerujemo da bi vjerni sljedbenici našeg Gospodina mogli slijediti Ivanov primjer u izbjegavanju ekstrema društvenih običaja, ne samo u odijevanju nego i u prehrani. Zagovaramo „pristojne” i „poštene stvari”, kako to apostol izražava – jednostavnost u prehrani i garderobi. Oni koji su posvetili svoje vrijeme, energiju i utjecaj Gospodinu te službi Istine, učinit će dobro za svoje duhovne interese ako budu na oprezu protiv moda i ludosti ovoga svijeta u takvim stvarima. Stoga, bilo da jedu ili piju, ili što god da rade ili nose, neka sve čine na Gospodnju slavu – s ciljem svoje najveće korisnosti u božanskoj službi i u službi kućanstvu vjere.

Ivanova je misija bila upravljana s neba i došla je točno u pravo vrijeme kako bi predstavila Gospodina Isusa židovskoj naciji, koja Ga je stoljećima čekala da ispuni obećanje dano Abrahamu: „U tvom će potomstvu biti blagoslovljene sve obitelji na zemlji.” Pod božanskim vodstvom, prilike u Izraelu bile su, barem izvana, naprednije nego stoljećima ranije. Kao nacija, nadali su se da bi taj povratak Božje naklonosti mogao kulminirati slanjem obećanog Kralja radi uzdizanja njihove nacije, te da bi se – uspostavom

Njegove vlasti – blagoslovi izraelske vladavine u Gospodnje ime trebali proširiti na sve obitelji na zemlji. Rečeno nam je da je među Židovima narod bio „u iščekivanju” (Mesije). – Luka 3:15.

Nije stoga čudo što je tako upečatljiva pojava kao što je Ivan Krstitelj ostavila snažan dojam kada je najavio da će Božje Kraljevstvo uskoro biti uspostavljeno, te da je on poslan kao prethodnik da ga proglasi i posveti izraelska mnoštva kako bi bili spremni ugostiti Mesiju, u ispunjenju dugo iščekivanog obećanja danog Abrahamu. Kao novu metodu, oni koji su prihvatili Ivanovo učenje morali su obilježiti reformaciju svoga života uranjanjem u vodu, što je simboliziralo njihovo odbacivanje grijeha i povratak u puni savez s Bogom, uspostavljen još preko Mojsija, posrednika Saveza Zakona. Svi koji su to učinili s istinskom iskrenošću srca, a ne samo kao izvanjsku formu, nesumnjivo su bili pravi Izraelci – ona vrsta koju bi Gospodin bio zadovoljan prihvatiti, priznati i blagosloviti pod duhovnim razdobljem koje je uskoro trebalo biti uvedeno.

I tako nalazimo da su mnogi Isusovi učenici prethodno bili Ivanovi učenici, ali i da su mnogi od onih koji su primili Isusa prethodno primili Ivana. Ipak, većina onih koje je Ivan krstio očito nije bila dirnuta u srce njegovim propovijedanjem, već su se samo nominalno pokajali i proveli neke manje reforme.

Pokret je postao popularan i privukao je mnoge koji su voljeli publicitet i slavu, a koji su uvijek prvi u ispovijedanju pobožnosti, ali bez njezine snage – dakle, bez iskrenosti i bez interesa srca. Ivan je prepoznao licemjerje mnogih vodećih farizeja i saduceja koji su dolazili na njegovo krštenje te je proročanskom moći bio sposoban čitati njihova srca na način koji bi za nas bio neprimjeren. Ovaj proročanski uvid ne samo da je omogućio Ivanu da te lažne ljude nazove leglom zmijinim, već mu je također omogućio da im nagovijesti veliki dan gnjeva koji će uskoro doći na tu naciju; „gnjev do kraja”, kako to kaže apostol Pavao (1. Sol 2:16) – Božji gnjev koji je potpuno progutao naciju i ostavio zemlju gotovo pustom, raspršivši taj narod među sve narode. Ivan ih nije želio krstiti dok svojim izvanjskim ponašanjem ne pokažu promjenu života, promjenu srca, a ne samo promjenu na riječima. Shvatio je da se ta klasa posebno spotiče o obećanje dano Abrahamu, jer su bili njegovi prirodni potomci, ali bez Abrahamove vjere. Ivan ih je nadahnuto upozorio na to da je Bog itekako sposoban uspostaviti svoje Kraljevstvo u pravo vrijeme i potpuno ih zaobići.

Deseti redak daljnji je dio njegovog proročanstva, u kojemu izjavljuje da se od njih zahtijeva donošenje

plodova, te da će svi oni koji ne donesu potrebne plodove biti odsječeni od božanske naklonosti i bačeni u vatrene nevolje u kojima je završilo židovsko doba.

Proročanski je Ivan shvatio da je njegova misija bila samo pripremna, te da će na neki način – koji nije mogao u potpunosti razumjeti – Onaj koji dolazi imati moć uroniti vjerne u Sveti Duh (u svetu silu), a nevjerne krstiti vatrom, odnosno nevoljama. Ponovno je usporedio Kristovu službu toj naciji sa službom žeteoca koji s vijačom u ruci odvaja pravo žito od pljeve, skupljajući žito u žitnicu evanđeoskog doba na Pedeseticu, a u pravo vrijeme nakon toga dopuštajući vatri – zbrci, anarhiji i rimskim legijama – da potpuno unište pljevu tog naroda u neugasivoj vatri (nevolji koja se neće ugasi, iz koje ih Gospodin neće izbaviti, već koja će potpuno uništiti njihov nacionalni poredak).

ILIJA KAO PRASLIKA (ANTITIPSKI ILIJA)

Ilija Tišbijac, kojega je Gospodin u danima kralja Ahaba upotrijebio da provede reformaciju u Izraelu kojom su Baalovi svećenici i njihova moć nad narodom bili srušeni, proglašen je tipom ili praslikom onog većeg reformatora koji je trebao prethoditi Mesiji, kako bi Ga najavio i pripremio narod za Njegovo kraljevanje. Naša lekcija (3. redak) izjavljuje da je Ivan Krstitelj bio antitip Ilije. Vidimo da je on doista izvršio reformaciju među Gospodnjim narodom prilikom prvog dolaska – djelo predstavljanja Mesije. Štoviše, prisjećamo se da su učenici upitali Isusa u vezi s tim proročanstvom, govoreći: „Ako si ti Mesija, što bismo trebali odgovoriti Židovima koji kažu da najprije mora doći Ilija (grčki: Elias)?” Odgovor našeg Gospodina bio je da je Ilija već došao (Ivan Krstitelj kao antitip Ilije), ali ga Židovi nisu prepoznali, već su s njim učinili što god su htjeli – zatvorili ga i na kraju mu u zatvoru odrubili glavu. Naš je Gospodin dalje dodao: „Tako će i Sin Čovječji od njih trpjeti.” „Tada su učenici razumjeli da im je govorio o Ivanu Krstitelju.” (Matej 17:10-13).

Baš kao što je učenike iznenadilo da Ivan – Gospodinov preteča i antitip Ilije – bude ubijen, jednako ih je tako iznenadilo i da sâm Učitelj, umjesto da vlada, bude razapet. Trebalo im je neko vrijeme da shvate kako Gospodinov dolazak u ulozi Mesije ima dvije faze: jednu u poniženju i patnji koja završava smrću i prividnim porazom, a drugu koja će uslijediti kasnije, u moći i velikoj slavi, kako bi vladao, uzdignuo i blagoslovio Izrael i sve narode, ispunjavajući na najbogatiji mogući način sva dragocjena obećanja izrečena preko svih svetih proroka od početka svijeta. Bilo je također prikladno da Gospodin objasni kako će uslijediti i drugi dolazak Ilije – antitipskog Ilije na još višoj razini i mnogo većih proporcija negoli je to bio Ivan Krstitelj – baš kao što

će i drugi dolazak Mesije biti veličanstveniji i slavniji od Njegovog prvog dolaska.

Ivan Krstitelj i sam je razumio da ne ispunjava sve značajke antitipskog Ilije; očito je shvaćao da će uslijediti još veće ispunjenje kroz pravi antitip. To je vidljivo iz njegovih vlastitih riječi kada su ga upitali: „Jesi li ti Ilija?” A on reče: „Nisam.” „Jesi li ti prorok?” A on odgovori: „Ne.” (Ivan 1:21). Gospodinove su riječi to pojasnile, pokazujući da je on bio antitipski Ilija, ali samo do određene mjere i za naciju Izraela. Isus je rekao: „On je Ilija koji ima doći, ako to želite prihvatiti.” To jest, za one koji su priznali njegovu poruku, poslušali je i postali Gospodinovim učenicima, Ivan je ispunio djelo Ilije (Matej 11:14).^{*} Isto tako, Isus je već sada Krist, Mesija, Kralj onim malobrojnima koji imaju uši da čuju i srca da prime poruku – kućanstvu vjere, Crkvi; ali kao što Ivan nije bio Ilija obećan cijelome svijetu, tako ni Isus još nije došao kao Mesija za svijet. Taj Isusov dolazak svijetu kao Kralja svijeta, da preuzme svoju veliku moć i vlada, veličanstven je događaj na koji ukazuju sva proročanstva. No, prije nego što se taj događaj dogodi, jedan antitipski Ilija, mnogo većih proporcija od Ivana Krstitelja, mora svjedočiti i prenijeti poruku svijetu.

Kao što smo već istaknuli, Krist (Mesija iz božanskog plana) ne obuhvaća samo proslavljenog Isusa, Začetnika našeg spasenja, Velikog Svećenika naše vjere i Glavu Kraljevskog Svećenstva, već uključuje i slavnu Crkvu, koja je Njegovo tijelo – podsvećenike, vjerne koji će sjediti s Njim na Njegovom prijestolju, biti poput Njega te dijeliti Njegovu slavu i božansku prirodu. I kao što je pomazani Krist u slavi sastavljen od mnogih članova pod jednom slavnom Glavom (Ef 1:18), tako je i antitipski Ilija mnogobrojan. Isus je u tijelu bio Glava tog velikog Ilije, svjedočeći i u pravo vrijeme pripremajući put za dolazak velikog Mesije i Osloboditelja. Crkva (tijelo Kristovo u tijelu kroz cijelo ovo evanđeosko doba) bila je tijelo antitipskog Ilije, svjedočeći kroz sva ta stoljeća svim obiteljima na zemlji da će Bog uspostaviti Kraljevstvo. Ona je poticala pripremu za to, propovijedala pokajanje od grijeha i reformaciju prema Bogu, te je od Boga bila korištena kao sredstvo za pomazanje najsvetijih. Uskoro će taj rad Crkve – objavljivanje Kraljevstva i pozivanje ljudi svugdje da se pokaju i reformiraju – biti završen, te će Kraljevstvo biti uvedeno u moći i velikoj slavi. Uskoro će djelo krštavanja pomazanih i svjedočenja o njihovom odnosu s Bogom doći svome kraju. Uskoro će i ovaj antitipski Ilija, baš poput Ivana, biti spriječen u daljnjem objavljivanju, te na kraju odsječen. Ubrzo nakon toga Kraljevstvo će biti

^{*}Milenijska zora, svezak II., poglavlje 8.

otkriveno. Vjerni pobjednici, kao žito prikupljeno iz sijanja ove evanđeoske poruke o Kraljevstvu, bit će sabrani u Kraljevstvo i proslavljeni sa svojim Gospodinom i Glavom, a nedugo zatim samo će se Kraljevstvo manifestirati – „otkriti u plamtećem ognju” – kroz sudove, nevolje, tjeskobu naroda itd. Uskoro će Mesija (Glava i tijelo u slavi) tako utjecati na zbivanja ljudi da će narodi zemlje biti razbijeni na komadiće poput lončarskih posuda. Odmah zatim, na ruševinama sadašnje vladavine grijeha i sebičnosti pod Sotonom (koji će biti potpuno vezan na tisuću godina), svi blagoslovljeni utjecaji pravednosti, pravde, istine i ljubavi bit će oslobođeni među ljudima, kako bi cijeli svijet bio blagoslovljen u skladu s božanskim obećanjem (Gal 3:16, 29).

Da je Crkva pravi antitip Ilije, nepobitno je za one koji razumiju božanski plan. Kao što je Krist sastavljen od mnogih članova, i kao što je i čovjek grijeha sustav od mnogih članova, tako je i antitipski Ilija sastavljen od mnogih članova. U Otkrivenju je prikazano kako tri i pol godine bez kiše u vrijeme prorokovanja Ilije Tišbijca imaju svoje veće ispunjenje u vezi s velikim antitipom Ilije – Crkvom u tijelu. Te tri i pol godine („vrijeme, vremena i pola vremena”, odnosno četrdeset i dva mjeseca ili 1260 dana) predstavljaju točno toliko godina u antitipu; naime, 1260 godina tijekom kojih je prava Crkva bila progonjena i nalazila se u pustinjskom stanju zbog moći papinstva, koje je u Otkrivenju uspoređeno sa ženom Jezabelom (Izebelom) koja je progonila Iliju. – Otkrivenje 12:14.

SÂM U TIJESKU

U sumraku tužnih sati,
U vremenu naše nevolje i suza,
S mrazom u srcu cvijeća
I plijesni na cvatu godina –
Poput majčina glasa, što nježno utišava
Zvuk jecaja i stenjanja,
Čujemo, kad je bol neizdrživa:
„Sâm sam gazio u tijesku.”

I stoga On do krajnjih granica zna
Bol koju smrtnik može podnijeti;
Nijedan smrtnik ne trpi bol koju
Učitelj odbija izliječiti ili podijeliti.
I vapaji što se uzdižu do Brižnoga,
Koji Ga je ranio za nas da nas iskupi,
Utišani su blagim prijekorom –
„Sâm sam gazio u tijesku.”

Koliko god nesreća bila iznenadna,
Ili teška ruka koja može udariti,
Još uvijek smo u milosti Učitelja,
Nikada nismo izvan Njegova pogleda.
Iako vjetrovi iskušenja
Mogu puhati sa svih strana,
Sigurni smo u dolazak spasenja –
Gospodin će se sjetiti svojih!

Od Njega, u noći Njegove kušnje,
I nebo i zemlja su pobjegli;
Njegovi najhrabriji imali su samo zatajenje,
Njegovi najdraži imali su samo očaj.
S oblakom nad Očevim licem,
Ušao je u nepoznatu bol;
Ali mi, premda nam se tuge mogu gomilati,
Nikada ih nećemo podnositi sami.

